



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **JUDr. M. Š.**, zastoupen Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou v Praze 4, Paprsková 10/1340, **za účasti:** por. Bc. J. B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-4/ČJ-2014-0011 KR, se zrušují.
- II. Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy se nařizuje do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v bodech 3) a 5) jeho žádosti ze dne 14. 8. 2014.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.200 Kč k rukám zástupce Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 8. 12. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2014, č.

j. KRPA-314506-5/ČJ-2014-0011KR, kterým byla částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, k osobě por. Bc. J. B., komisaři skupiny vnitřní kontroly, Policie ČR Obvodního ředitelství policie Praha 1, a to v části žádosti pod bodem 3) – „jakou vysokou školu vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademický titul bakalář, který užívá v úředním styku, a v jakém oboru“, a bodem 5) „jaký služební příjem mu byl vyplacen v roce 2014 v jednotlivých měsících lednu až červenci včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb.“ doručená dne 14. 8. 2014.

Žalobce svou žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. se domáhal poskytnutí těchto informací k osobě por. Bc. J. B., komisaři skupiny vnitřní kontroly, Policie ČR Obvodního ředitelství policie Praha 1,

- 1) Od kdy je ve služebním poměru u Policie České republiky, v jakých služebních hodnostech, na jakých služebních místech a na jakých služebních působištích, kde a s uvedením doby od kdy do kdy.
- 2) Od kdy je služebně zařazen jako komisař skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství policie Praha 1.
- 3) Jakou vysokou školu vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademický titul bakalář, který užívá v úředním styku, a v jakém oboru.
- 4) Zda proti němu bylo v minulosti vedeno řízení o kázeňském přestupku a pokud ano, kdy, o jakém, z jakého důvodu a s jakým výsledkem.
- 5) Jaký služební příjem mu byl vyplacen v roce 2014 v jednotlivých měsících lednu až červenci včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb..

Povinný subjekt žádost posoudil a poskytnul informace ohledně bodů 1), 2) a 4). Současně vydal rozhodnutí č. j. KRPA-314506-5/ČJ-2014-0011KR, kterým byla částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informace ohledně bodu 3) a 5).

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014, odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí jako správné.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra z důvodu nezákonnosti. Poukazoval přitom na precedenční rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 28. 1. 2015 navrhnul žalobu zamítnout s tím, že v návaznosti na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, dospěl k závěru, že je třeba změnit aplikaci § 8b zákona č. 106/1999 Sb., a proto rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014, jakož i rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-5/ČJ-2014-0011KR, zrušil a věc vrátil k novému řízení povinnému subjektu. Do rozhodnutí o přezkumném řízení podal rozklad povinný subjekt dne 11. 12. 2014, jakož i žalobce dne 15. 12. 2014.

Dne 16. 2. 2015 podal žalobce repliku, v níž namítal, že zrušující rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 11. 2014, č. j. MV-129838-6/KM-2014, je zřejmě nicotné, a proto proti němu podal rozklad.

Dne 11. 9. 2017 žalobce doplnil svou repliku, v níž odkazoval na ustálenou judikaturu a setrval na svém žalobním návrhu. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2013, č. j. 7 As 100/2010-65.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 5. 10. 2017, při němž účastníci řízení setrvali na svých původních stanoviscích.

Osoba zúčastněná na řízení využila svého práva vyjádřit se k věci: *Chtěl bych pouze, jak jsem uvedl dříve, že pan Mgr. Š. své žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. využívá pouze k tomu, aby na nás vyvinul jakýsi tlak, protože dne 14. 8. 2014 proběhlo jednání mezi mnou a jím, kdy jsem mu neumožnil nahlédnout do spisového materiálu, který jsem neměl ve své dispozici, a on ihned vzápětí na to si podal stížnost na můj postup, která byla ředitelem Obvodního ředitelství Prahy I vyřešena. Následně samozřejmě ihned podal žádost ve smyslu ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., takže tímto způsobem de facto vyvíjí tlak na naši nezávislost, na náš úsudek, na naše rozhodování.*

V návaznosti na toto vyjádření sdělil žalobce: *Chtěl bych se vyjádřit k označením, že zneužívám práva na informace. Je pravda, že jsem si na pana B. stěžoval, ale stěžoval jsem si naprosto právním loajálním postupem, nepoužil jsem žádných hrubých, nevhodných, nespolečenských výrazů. Odmítám, že bych ho šikanoval, že bych mu vyhrožoval, že bych ho zastrašoval, že bych vyvíjel nátlak. Těžko budu žádat informace k nějakému policistovi, se kterým jsem nepřišel do styku. Jsem daňový poplatník, vydělávám poměrně hodně peněz a platím si ze svého státní aparát, jehož součástí je nebo byl pan B. Jestliže potkám policejního úředníka, který se podle mého názoru nechová tak, jak by se chovat měl, porušuje zákony, tak domnívám se, že je mým legitimním právem požádat o informace a zeptat se na informace, na které mám právo. To není nátlak, to není zastrašování, to není šikanování. Já jsem tyto informace žádal ve více případech, a pokud mi byly poskytnuty, tak jsem je nikdy nikde nezveřejňoval, nikomu dalšímu jsem je neukazoval, ty osoby jsem nijak nedehtoval. Prostě jsem s těmi informacemi nakládal tak, jak s nimi nakládat má, tzn., byly pro moji potřebu. Žalované Ministerstvo vnitra ani Policie České republiky, a ani pan B., nemohou uvést jeden jediný případ, kdy bych získané informace někde vyvěsil na internetu s nějakými drzými komentáři apod. To znamená, že obviňovat mě z toho, že na někoho vyvíjím nátlak, a že někoho zastrašuji, to mě připadá dost nízké, není to pravda.*

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Podle § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona

a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,

b) pro odvolací řízení a

c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení

ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62:

I. Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zásadně poskytují.

II. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků (§ 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2014, čj. 1 As 189/2014-50, při poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je povinný subjekt povinen vyrozumět podle § 4 odst. 3 správního řádu z roku 2004 osobu, která by mohla být poskytnutím informace dotčena.

Městský soud v Praze v intencích citované ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přezkoumal postup žalovaného Ministerstva vnitra, jakož i povinného subjektu Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, a jejich rozhodnutí ve věci žádosti o poskytnutí informací podané žalobcem dne 14. 8. 2014, a dospěl k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu i rozhodnutí nadřízeného orgánu, byla vydána v rozporu se zákonem.

Pokud jde o část žádosti o poskytnutí informací uvedenou pod bodem 5) - Jaký služební příjem panu Bc. J. B. byl vyplacen v roce 2014 v jednotlivých měsících lednu až červenci včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb., soud dospěl k závěru, že ohledně poskytování této informace je nutno aplikovat závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 22. října 2014, č. j. 8As 55/2012-62. V tomto rozsudku rozšířený senát velmi obsáhle a instruktivně rozebral poskytování informací o platových náležitostech osob, které jsou v zaměstnaneckém nebo jiném poměru k orgánům veřejné správy nebo orgánům veřejné moci obecně. Skutečnost, že žádost žalobce byla podána dne 14. 8. 2014 v době před publikací tohoto judikátu, a že o žádosti žalobce bylo rozhodováno žalovaným dne 10. 10. 2014 ještě před jeho vynesemím, nemá v projednávané věci zásadní význam. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tímto

rozsudkem totiž vyložil a aplikoval normu, která v době, kdy o žádosti žalobce rozhodoval, již existovala, nedošlo tedy k žádné změně platné právní úpravy.

Podle názoru Městského soudu v Praze je nutno závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu na žádost žalobce aplikovat, a proto je namístě konstatovat, že povinný subjekt je povinen poskytnout informaci o platových poměrech pana Bc. J. B. v době, kdy byl příslušníkem Policie České republiky - komisařem skupiny vnitřní kontroly, Policie ČR Obvodního ředitelství policie Praha 1, jak je žalobce žádal.

Pokud jde o část žádosti o poskytnutí informací uvedenou pod bodem 3) – Jakou vysokou školu pan Bc. J. B. vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademický titul bakalář, který užívá v úředním styku, a v jakém oboru, Městský soud v Praze rovněž dospěl k závěru, že poskytnout takovou informaci Policie České republiky musí. V této věci totiž vychází z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 6. ledna 2016, č. j. 5 A 1/2014-93, jímž byla zrušena obdobná rozhodnutí v obdobné věci, v němž Městský soud v Praze konstatoval v podstatě obecné pravidlo:

K otázce neposkytnutí informací o vzdělání služebního funkcionáře soud uvádí, že správní orgán prvního stupně i žalovaný ve svém postupu pochybili, když požadované informace žalobci nesdělili. Informace zahrnující osobní údaje se zásadně poskytují pouze se souhlasem osoby, již se týkají; výjimku z tohoto pravidla představuje jen § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Na daný případ se aplikuje výjimka uvedená pod písm. f), dle níž lze osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu dotčené osoby, jedná-li se o osobní údaje osoby veřejně činné, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015 - 46, informace o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“, neboť vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě a mají příčinnou souvislost s pracovněprávním vztahem mezi zaměstnanci a orgánem státní správy. Uvedený závěr lze aplikovat i na nyní projednávaný případ, přestože zde vystupuje namísto zaměstnance příslušník bezpečnostního sboru. V této souvislosti soud upozorňuje, že rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, čj. 2 As 8/2011, a ze dne 12. 2. 2009, čj. 9 As 34/2008, na které bylo odkazováno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nejsou pro daný případ přílehlavé, jelikož se týkaly poskytnutí kompletního služebního hodnocení policisty, a nikoli dílčího údaje o jeho dosaženém vzdělání.

Vzhledem k tomu, že se zde střetávají dvě základní lidská práva, a to právo žalobce na informace s právem služebního funkcionáře na soukromí, bylo nezbytné provést test proporcionality a zhodnotit, které z konkurujících si práv za dané situace převáží. V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, se test proporcionality skládá ze tří kroků: 1) kritéria vhodnosti, v němž soud zkoumá, zda institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaného cíle, 2) kritéria potřebnosti, v jehož rámci soud posuzuje, zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními, která by se základních práv a svobod nedotýkala, a 3) kritéria proporcionality v užším slova smyslu, v němž soud porovnává závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů.

Kritérium vhodnosti bylo splněno, neboť poskytnutím informací o vzdělání služebního funkcionáře v řídicí pozici u Policie České republiky dochází k naplnění principu otevřenosti veřejné správy; žadatel o informace si tak bude moci učinit představu o profesní stránce

konkrétního funkcionáře, tzn. o tom, zda má odpovídající odborné a kvalifikační předpoklady k řádnému výkonu veřejné funkce. Účel práva na informace spočívající v účinné veřejné kontrole výkonu státní moci je tudíž naplněn. Kritérium potřebnosti je taktéž naplněno, jelikož jediným nástrojem sloužícím k dosažení předmětného cíle je žádost o poskytnutí informace dle § 13 zákona č. 106/1999 Sb. V rámci třetího kritéria, při porovnávání obou dvou základních práv, vzal soud do úvahy zejména skutečnost, že informace o dosaženém vzdělání služebního funkcionáře, tj. osoby podílející se na výkonu veřejné moci, tvoří součást profesní sféry jeho života, přičemž tato sféra náleží do sféry veřejné (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). Veřejnosti tedy nelze upřít právo být informována o profesní sféře takových osob. Tento závěr podporuje i fakt, že údaj o dosaženém vzdělání konkrétní osoby lze snadno dohledat ve veřejných zdrojích a je patrný rovněž z akademického titulu připojeného ke jménu. Soud shrnuje, že poskytnutím takové informace nemůže služební funkcionář utrpět újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti; do soukromého a osobního života služebního funkcionáře nebylo neoprávněně zasazeno.

V otázce dosaženého vzdělání služebního funkcionáře dospěl soud k závěru, že veřejný zájem na poskytnutí informací převážil nad zájmem na ochranu soukromí dotčené osoby, naopak v otázce výše služebního příjmu ke kolizi práva na informace s právem na ochranu soukromí vůbec nedošlo. Požadované informace o vzdělání a platu služebního funkcionáře tak měly být žalobci ze strany správního orgánu prvního stupně jakožto povinného subjektu poskytnuty.

Městský soud v Praze s ohledem na uvedené skutečnosti konstatuje, je-li tedy určité vzdělání podmínkou kvalifikace pro výkon určité funkce ve veřejné správě nebo při výkonu veřejné moci obecně, pak nelze v zásadě odmítnout poskytnutí takové informace ohledně konkrétní osoby, která je zařazena na konkrétním služebním místě a na tomto místě tedy vykonává veřejnou moc. Současně soud neshledal žádné jiné důvody, které by mohly vést k odmítnutí poskytnout tuto informaci, postupem podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů musel napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost zrušit a současně správnímu orgánu prvního stupně jako povinnému subjektu podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil, aby žalobci poskytl informace požadované v bodě 3 a 5 jeho žádosti ze dne 14. 8. 2014.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a účast při jednání, a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 13.200 Kč.

Rozhodnutí o nepřiznání náhradě nákladů řízení osobě zúčastněné soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud

uložil. V inkriminované věci soud jí žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. října 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
J. V.